

idézi a szobrok stabilitását (hiszen szobrot többnyire kőből, fából faragnak, fémből öntenek), egy pillanatra föl villan az állandóság képzete — de ekkor a mondatfűzés megbontása (vagyis a felszín megzavarása) nélkül vált át a beszélő a látszólag oda nem illő, másik képre, amikor is a szó már madár. Ami a szón belül lüktet, s amire csak nagyon óvatosan merném azt mondani, hogy a jelentéssel volna azonos, az valami rút. Egyrészt rúttul lüktet, tehát mozog, s így az organikusság, a halandóság képzetei tapadnak hozzá, másrészt viszont olyan, mint egy szobor-belső, tehát elvileg mozdulatlan és halhatatlan. De ne feledjük: ami belül van, az hozzáférhetetlen (láthatatlan), tehát rútsága sem ismerhető meg. Csak a tollazat látható — a szó tollazata, Tandori madarainak tollazata: „teljes szépség”.

A kítaszított

FECSKE CSABA

*hideg és hallgató mint egy bányató
mely roppant mélységek titkát rejti
nem egészen az ami látható
belőle s mert egyformán mindenkié hát
valójában senkié mint a víz fölé csapódó
halak csobbannak sötét magányában
riadtan menekülő gondolatai*

Között

*túljutván rajtam az idő
kapaszkodnék bármibe
magamat nem találok
mire megy hová viszem
a születésemtől kínzottat megalázottat
mintha árnyékkodat látnám Uram
de még semmi bizonyos felőled
a kétség rozsdás szögére
akasztva sorsom
vajon eljutok-e magamhoz
vagy üresen marad a hely
ahol ama találkozás megeshet
megszólítani téged se hang se mersz
már nem vagyok itt de ott se még
ahol a boldog fény ragyog*